

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det vil sige, at Kristeligt Folkeparti jo altså så også, forstår jeg, er enig med mig i, at der bør tilføjes en ekstra pind, der siger til kommunerne, at når nu I går i udbud, så tænk jer om og husk at skrive, at I skal kunne afvise et tilbud, hvis I går ind og vurderer det som et dumpingtilbud, altså f.eks. hvis prisen nu er meget, meget lavere end det, kommunen hidtil selv har kunnet gøre det for, eller som man har konsulenter, der siger, det kan gøres for.

Så Kristeligt Folkeparti er altså enig i, at der er behov f.eks. for en af de otte pinde, jeg nævnte, som burde tilføjes det, vi mener bør være en vejledning til kommunerne.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nu kan jeg ikke de almindelige regler for udlicitering udenad, men så vidt jeg husker, er man jo ikke forpligtet til at tage det billigste tilbud. Så hvis man møder noget, der er så billigt, så bør man i hvert fald, inden man underskriver kontrakten, lige prøve at gennemlæse tingene en gang mere og se, om nu de er skitseret rigtigt. Og hvis så man mener, der mangler et par pinde, så må man sige til det pågældende selskab, der skal udføre opgaven: Vi skal lige have de her par forbehold på også, og så er I selvfølgelig velkomne til at revurdere jeres pris.

Altså sådan ville man gøre, hvis man er en fornuftig indkøber. Jeg har altid lært i mit liv som handlende, at en god handel er en handel, hvor begge parter tjener penge. Det er det, det handler om, og sådan bør vi tænke.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Kim Behnke i ordførerrækken.

Kim Behnke (UP):

Jeg vil lige indlede med at takke Venstre for sammen med Det Konservative Folkeparti at have fremsat forslaget.

Jeg synes, det er vigtigt, at spørgsmålet om udlicitering hele tiden er en del af den aktuelle debat, for de budgetudfordringer, som stat, amter og kommuner kommer ud for i de kommende år, tvinger til, at man hele tiden gør tingene så billigt som muligt.

Jeg synes, at nogle af de erfaringer, man har i Sverige, er spændende, og det er nogle erfaringer, som jeg synes, man burde inddrage i den danske udliciteringspolitik.

Det er et system, som går ud på, at der er en omvendt bevisbyrde. Hvis en håndværker i Stockholm konstaterer, at kommunens elafdeling bruger lige lovlig meget tid på at skifte pærer ud i den kommunale belysning, kan den elinstallatør gå hen på rådhuset og sige: Det her kan jeg gøre billigere. Og når han går hen og siger det, har kommunen pligt til at få afprøvet, hvad kommunen selv bruger af udgifter. Der bliver altså en omvendt bevisbyrde, sådan at det er håndværkerne, der lige pludselig bliver den aktive part.

Det har man fået nogle kolossalt gode erfaringer med i Sverige. Og man kan jo ikke ligefrem påstå, at det er, fordi der sidder en eller anden Thatcher i Stockholm og styrer de her ting. Det er socialdemokrater i Sverige, der har gennemført de her ting, fordi man i Sverige er udsat for nøjagtig det samme, som vi oplever i Danmark, nemlig at budgetterne er under pres.

Vi synes, det ville være fornuftigt, hvis hver kommune formulerer en udbudspolitik. Og det synes vi af to grunde. For det første, fordi – og det er måske den vigtigste – kommunen så selv skal overholde de betingelser, man stiller op, når man selv udfører det. Altså, det er jo nemt at formulere, at den virksomhed, der byder, skal tilbyde samtlige sine ansatte en gunstig pensionsordning, at den kun må handle med politisk korrekt økologisk solidaritetskaffe, og hvad ved jeg.

Man kan godt lave sådan en meget lang manual over alt det, virksomhederne skal opfylde. Men hvis man formulerer den manual over for de virksomheder, der skal byde, så må den samme manual gøres gældende, når kommunen selv skal løse opgaverne, altså så disse krav vender begge veje. For nok har man set nullermænd på gulvene i Aalborg Kommune, men jeg skal hilse og sige, at i Århus Kommune har der så sandelig også været nullermænd de steder, hvor kommunen selv stod for rengøringen, og hvor den var langtfra tilstrækkelig.

Netop Århus Kommune har indhøstet en erfaring, der er baggrund for min anden grund til, at det her vil være en god idé. Man lavede en budgetaftale. Midt om natten skulle man have budgettet til at hænge sammen, og så blev man enig om, at: O.k. vi sætter en pulje på med lidt udlicitering.

Så begyndte budgetåret at gå i gang, og man har så haft politiske forhandlinger på rådhuset. Og indtil videre er det ikke blevet til noget som helst. For hver gang det bliver konkret, er der